

Werken aan oplossingen

Opkomen voor de rechten van de werknemers kan maar als velen lid zijn van een vakbond. Collectieve belangen behartigen en opkomen voor individuele rechten gaat niet vanzelf. Soms is er de ontgoocheling omdat de doelstellingen niet werden gehaald. Het COV heeft het voorbije decennium op verschillende vlakken wel goede resultaten behaald. Om dat te doen, hebben we trouwe leden nodig. Die zijn er. Dank voor uw lidmaatschap. Met uw steun zullen we in 2010 opnieuw enthousiast en gedreven uw belangen behartigen.

Harde klappen

De noodzakelijke besparingen troffen ook het onderwijs in Vlaanderen. Wel werd ervoor gekozen om de leerlingenomkadering intact te houden. Dat was een goede keuze.

Het is inmiddels nog duidelijker geworden dat deze crisis niet mag onderschat worden. De aangekondigde sluiting van Opel in Antwerpen met duizenden nieuwe werklozen veroorzaakte grote opschudding. Maar er zijn nog meer werknemers die geconfronteerd worden met de sluiting van hun bedrijf.

Stijgende werkloosheid, een vergrijzende bevolking, meer nood aan gezondheidszorg... zetten onze sociale zekerheid onder druk.

Mooie slogans als *'Het zijn de sterkste schouders die de zwaarste lasten moeten dragen'* halen het in de praktijk dikwijls niet. Dan worden het de sociaal en economisch zwakkeren die het het hardst te verduren krijgen.

In tegenstelling tot wat we met onze sociale zekerheid willen bereiken, groeit de inkomens- en bestaansonzekerheid. Ook de armoede grijpt verder om zich heen.

Inkomenszekerheid is voor iedereen onontbeerlijk. De financiering van ons systeem van sociale zekerheid moet gewaarborgd blijven. Daarom alleen al moeten zoveel mogelijk mensen aan het werk kunnen. Degelijk en waardig werk.

Voor werk, respect en sociale rechtvaardigheid

Op vrijdag 29 januari jl. verzamelden meer dan vijfendertigduizend werknemers in Brussel om met een nationale betoging duidelijk te maken dat de werknemers recht hebben op respect, werk en sociale rechtvaardigheid. De ijskoude regen en bijtende wind konden hen niet beletten hun boodschap duidelijk te laten klinken.

De werknemers willen een gereguleerde en duurzame economie. Ze willen een rechtvaardige maatschappij, gestoeld op waardige jobs. Verbaast het dat ook de rianten bonussen van topbestuurders in banken en bedrijven en de grote winsten van ondernemingen als AB Inbev kop van jut waren?

Dit zijn de belangrijkste eisen die door de vakbonden naar voor werden geschoven:

- stop het schamteloos dumpen van werknemers;
- behoud en creatie van jobs in ons land en in Europa;

- meer jobs voor jongeren en werklozen;
- geen overheidssteun meer aan bedrijven zonder voorwaarden inzake behoud en creatie van jobs;
- verdediging van werkgelegenheid in de openbare diensten;
- begeleiding van werklozen en opschorting van het systeem van controle op de beschikbaarheid, in afwachting van een grondige hervorming van dat systeem.

Kwaad bloed

Een gemeenschappelijke oproep van de werkgeversorganisaties - enkele dagen voor de vakbondsbetoging uitvoerig gelanceerd in de media, tegen bijkomende lasten voor de ondernemingen, voor een drastische inkrimping van de opzegtermijnen voor de bedienden, voor een sterkere activering van de werklozen en voor het langer werken - kwam over als een kaakslag. De werknemers van Opel (en ook die van andere bedrijven) leken de schuld te krijgen van de sluiting van hun onderneming. De stijgende werkloosheid zou opgelost worden door het optrekken van de pensioenleeftijd, het afbouwen van eindeloopbaanregelingen en het sneller kunnen ontslaan van bedienden.

Zo wordt toch geen enkele job méér gecreëerd. Of gaat het hen dan toch om het vrijwaren van de ondernemingswinsten? Met het schofferen van de werknemers die getroffen worden door jobverlies en van de werklozen wordt veel kwaad bloed gezet. Het brengt evenwel niets bij om de noodzakelijke nieuwe jobs te creëren.

Cijfers... de puntjes op de i

"De loonkost is in België te hoog. De activiteitsgraad is te laag. Het werkrendement is niet hoog genoeg. Er wordt niet lang genoeg gewerkt." De werkgevers hanteerden cijfergegevens om hun klaagzang te onderbouwen.

Het ACV heeft veel kritiek op die cijfers. Daarom willen we dat het puntje juist op de i wordt gezet.

De loonkostvergelijking

De cijfers die de werkgevers hanteren, dateren van 2007 en houden dus geen rekening met de zware lastenverlagingen waarvan de bedrijven konden genieten in de periode 2008-2010. Bovendien worden de cijfers van 2007 door internationale organisaties tegengesproken.

De urenlonen van de Duitse automobilalarbeiders waren in 2007 volgens het Amerikaans Bureau voor Arbeidsstatistiek meer dan 25 % hoger dan in België. Agoria zelf komt op 7,6 % en in 2008 al tot 8,1 %. Daarbij moet nog rekening worden gehouden met de algemene correctie van 1 % op de brutolonen en de verlaging voor ploegenarbeid. Vandaag is een arbeidsuur in de Duitse voertuigenindustrie 11,5 % duurder dan in België.

De loonkosthandicap van België ten overstaan van de buurlanden is sedert 2007-2008 gedaald van 4,1 % tot 1,65 %. Dat betekent dat jaar na jaar de loonkost in België fel is vermindert.

De loonproductiviteit

Volgens recente gegevens ligt onze productiviteit per uur 6,6 % hoger dan in de buurlanden en zelfs 9,6 % hoger dan in Duitsland. Waarmee we opklimmen tot plaats 3 in de wereld. Nemen we de Lissabon-indicatoren, dan blijkt dat onze productiviteit per werknemer 18,9 % hoger is dan de Duitse en 14,9 % hoger dan het gemiddelde van de buurlanden. Het klassiek tegenargument van de werkgevers is dat de bedrijven door de hoge loonkost niet anders kunnen dan banen wegsnijden en de productiviteit opjagen. Dat is het verhaal van de kip en het ei. We kunnen even goed stellen dat de hoge productiviteit de loonsverhogingen heeft mogelijk gemaakt. In elk geval vinden de werkgevers geen steun in het rapport van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven: onze werkgelegenheid (in aantal uren) steeg sinds 1996 meer dan dubbel zo sterk als in de buurlanden (10,4 % tegen 4,5 %).

Lastenverlagingen

De werkgevers blijven hengelen naar bijkomende lastenverlagingen en verwijten de regering (en de vakbonden) blind te zijn voor hun problemen. Ze vergeten erbij te zeggen wat ze inmiddels al ontvingen: 4.759 miljoen aan RSZ-verminderingen, 208 miljoen aan activeringsuitkeringen en 2.070 miljoen

Ontmoetingsdagen met de minister van Onderwijs

Info, data en plaatsen: zie www.zeghethemzelf.be

aan fiscale loonkostsubsidies. Als kers op de taart is er de notionele interestaftrek, waarvan de kost inmiddels uit de hand is gelopen tot 4.000 miljoen euro. Dat betekent dat de overheid inmiddels al voor 11 miljard (11.037 miljoen) overpompte naar de bedrijven. Dat is 6 miljard (5.954 miljoen) meer dan in 2006. Dat is meer dan een verdubbeling op 4 jaar tijd. En dat naast de volgehouden matiging van de loonsverhogingen in sectoren en bedrijven. De gewestsubsidies en de BTW-verlaging voor de horeca zien we dan nog over het hoofd.

Arbeiders en bedienden: één statuut

Het ACV heeft al meer dan een jaar een concreet voorstel klaar voor het debat arbeiders-bedienden. Al die tijd weigerden de werkgevers hun kaarten op tafel te leggen. Nu blijkt waarom. Ze hebben kennelijk alleen maar mandaat om de ontslagbescherming van de bedienden af te bouwen tot het niveau van de arbeiders. In een reeks sectoren willen ze zelfs lager dan dat. De ontslagkost willen ze via nettopremies grotendeels doorschuiven naar de overheid en de sociale zekerheid. Dat is geen fatsoenlijke basis voor gesprek om te komen tot een verbeterd, gemeenschappelijk statuut voor arbeiders en bedienden. Erger nog: het enige antwoord van de werkgevers op de stijgende werkloosheid is niet het creëren van banen, maar het versneld dumpen van werknemers en het opjagen van werk-lozen en oudere werknemers, zonder af-

doende begeleiding en al te vaak zonder perspectief.

Langer werken

De werkgevers willen een forse verhoging van de pensioenleeftijd en het uitroeien van de eindloopbaanmogelijkheden. Sinds het Generatiepact is het aantal bruggepensioneerden beneden de 60 jaar gedaald met bijna twintig procent. Die beneden de vijfenvijftig jaar zijn zelfs meer dan gehalveerd (een vermindering met 55,3 %). Waar weinig van te merken valt, zijn de inspanningen die werkgevers leveren om oudere werkzoekenden kansen te geven en oudere werknemers in staat te stellen langer te blijven werken.

Oproep tot samenwerken

Voorzitter Luc Cortebeek liet er geen twijfel over bestaan: de ondernemingen zijn zelf (een deel van) de oplossing van de problemen die vandaag bestaan. Maar er is grondige verandering nodig. De ontsparingen in de financiële sector, de onfatsoenlijke bezoldiging van bestuurders en topmanagers, de blinde saneringen... moeten ophouden. De ondernemingen moeten actief en creatief oplossingen aanbrenge voor meer jobs, voor investering in innovatie, voor integratie van risicogroepen... De ACV-voorzitter wil constructief overleg met overheden en sociale partners over het vermijden

van ontslagen en het creëren van banen. ACV-voorzitter Luc Cortebeek heeft de toon gezet en opgeroepen tot een open en eerlijk debat over groei, werkgelegenheid, duurzame ontwikkeling en sociale bescherming. Een immense, maar hoogstnodige opdracht.

Onderwijs: een speerpunt

De onderwijsvakbonden onderstrepen dat ook in het onderwijs tewerkstelling van wezenlijk belang is. Ze is nodig om prioritair de leerlingenkadering op peil te houden en verder te optimaliseren. Met onderwijsminister Smet zullen we weldra rond de tafel zitten om te debatteren over belangrijke aspecten: het lerarenberoep, de scholengemeenschappen, de loopbaan, de transparantie van de omkaderingsmechanismen, de participatie, de zorg...

De komende weken legt de onderwijsminister zijn oor te luisteren bij de leerkrachten, de ouders en de leerlingen. Ik ben ervan overtuigd dat deze luister ronde een positieve bijdrage zal leveren voor de debatten die Pascal Smet met de sociale partners zal aangaan. Onderwijs is en blijft belangrijk. In onderwijs moet blijvend worden geïnvesteerd. Ook in budgettaire moeilijke omstandigheden. Immers, wat vandaag niet kan, zal morgen kunnen. Dat moet vanaf nu worden voorbereid. Wij staan klaar om daar aan mee te werken.

Romain Maes
algemeen secretaris